He surely abandons them

אפקורי מפקר להו –

OVERVIEW

רמי בר חמא resolved the query whether פטור הייב is פטור סחייב, from our משנה which states that by שן ברה"ר (even though it is , nevertheless) ואם נהנית משלמת מה (to the בעל הפירות) even though they are eaten up, because we assume that when someone leaves his פירות in a רה"ר he is מפקיר them. 1 תוספות will qualify this assumption.

- לא לגמרי דאם כן אפילו מה שנהנית לא משלם אלא מתייאש מהם כן אפילו מה שנהנית לא משלם לא מחייאש מהם מפקיר נא מפקיר מפקיר them completely the מה בעל הבהמה should not pay even מה שנהנית, but rather he despairs

from retrieving them -

שסבור שיתקלקלו⁵ מחמת שרבים דורסים עליהם עד שלא יבואו⁴ לדמי⁵ מה⁶ שנהנית: For the owner assumes that since many tread upon them, the פירות will be ruined, to the extent that they will not be worth any more than the value of מה שנהנית.

SUMMARY

The גמרא, when it states מפקיר מפקיר, means that he is מפקיר but not מפקיר.

THINKING IT OVER

1. According to רב"ח why is it that if he was מתייאש from the entire הפץ (and there is no חסר at all) there would be no חיוב at all; however in the case of a חצר דלא

_

¹ See רש"י ד"ה מפקר.

² If the owner is פירות the מפקיר (even implicitly) they have no owner, and anyone can take them and keep them. There is no cause for the (original owner) to be paid even מה שנהנית, since it no longer belonged to him.

 $^{^3}$ On one hand he is not מפקיר them (therefore it still belongs to the owner), on the other hand he assumes that it will be ruined (so he is not a חסר, because he anticipated this loss). He did not, however, assume that it would become totally worthless (but rather it could be worth even less than מה שנהנית). See footnote # 5 & 6.

⁴ Others (see מהר"ם) amend this to read יבואו אלא לדמי.

⁵ רב"ח is proving from our משנה (where it states משנה that משלמת מה לא משלמת ונוזל"ה; even though the הכירות is סירות; even though the מדירות is פירות; even though the מדירות is שנהניק; even though the owner assumes that his חכירות (which are worth now \$100) will be worth (even) less than מה שנהנית (let us assume that the מה שנהנית is \$30, and the owner assumes that it will be worth \$10). The fact that the בעל הבהמה שנהנית pay מה שנהנית (\$30) even though the loss to the owner is only \$10 (for that is what he assumed his פירות will be worth); the extra \$20 that the בעל הבהמה בעל הבהמה payment for ונוזל"ח, this proves that "נוזל"ח. See 'Thinking it over' # 2.

⁶ Had the owner assumed that it would be totally worthless (see footnote # 3), then there would be no היוב even for See שממ"ק בשם הרא"ש. See 'Thinking it over # 1.

קיימא לאגרא (where the owner is not a חסר at all) we are not certain whether he has to pay or not?! 8

- 2. The law concerning זנוזל" is that if there is a slight חסר, then the נהנה must pay for his entire הנאה (even if it is more than the חסר). In the case of משלמת מה שנהנית מה שנהנית for the בעל הפירות, it cannot be considered a case of בעל הפירות; how can רב"ח prove anything from our משנה (where he is חסר) to the query of חנוזל"ח, where there is no חסר at all?!
- 3. In the abovementioned case (where he is מתייאש עד שלא יבואו לדמי מה שנהנית), and someone destroyed the פירות (but did not derive any benefit from it); how much is he required to pay? 12

⁷ See footnote # 6.

 $^{^{8}}$ See בל"י אות פג ד"ה אבל.

⁹ See תוס' כא,א ד"ה ויהבי.

¹⁰ See footnote # 5.

¹¹ See בל"י אות פ"ג ד"ה אולם.

¹² See בל"י אות פ"ג ד"ה ומה.